

Jaako Löytty
Smidéliusz Gábor

VSZ. 1. Nem volt fény a-mely to-vább ve-zet, csak egy árny, u-tam

ho-mály - ba tűnt ső-tét vett kö-rül. És a vég - te-len ha-tal - mú

ü - res - ség sírt, ben-nem ősz - sze-tört min - den itt leg - be-lül. REF. Ki áll

mel - let - tem, ki ér - zi bá - na - tom, ha a leg - mé - lyebb gyász vesz kö - rül?

Ki szól hoz - zám, ki félt majd, ha ál - mo - dom, És

nél - kü - led ébr - ed - ek föl?

2. Nincs már reggel, mely téged köszönt, hogyha várod
Meleg kezével nem érint úgy a szél.
Minden reményünk szertefoszlik, mert itt tél lett
És a megfagyott félelem újra él.

Ki áll mellettem...

3. Ki mutat olyan sírt, amely üres lehet,
Ki tud könnyet törölni az arcunkról?
Hajnalt ébresztő hír ölel át, szorít át.
Ő élettél győzi le a halált.

Ő áll mellettem, Ő érzi bánatom,
ha a legmélyebb gyász vesz körül.
Ő szól hozzám, Ő félt majd, ha álmodom,
ha ijedten ébrednek föl.